RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

nr. 10.550 van 12 juni 2014
in de zaak A. 212.561/XIV-35.645

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kati Verstrepen
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Rotterdamstraat 53
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 22 mei 2014, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 122.753 van 18 april 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 3 juni 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) en van “de rechten van verdediging” doch zonder uiteen te zetten op

welke wijze het bestreden arrest deze bepalingen zou hebben geschonden. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Verzoeker voert in zijn enige middel in wezen aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte geen gebruik heeft gemaakt van zijn vernietigingsbevoegdheid vervat in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet nu de commissaris-generaal heeft nagelaten de authenticiteit van één van de FIR's uit 2010 te onderzoeken en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte en in tegenspraak met rechtspraak van het EHRM stelt dat documenten slechts bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Verzoeker gaat echter voorbij aan de vaststelling in het bestreden arrest dat "in de mate er enig geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde feiten tussen 2005 en 2010, quod non, er geen aanwijzingen zijn dat verzoekers vluchtelingenrechtelijke vrees nog actueel of concreet is" nu hij immers zelf heeft verklaard dat de laatste twee FIR's van 2010 zijn geseponeerd en dus nu niet meer bestaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat verzoeker met "dergelijke algemene verklaringen", met name betreffende de mogelijkheid dat hij vals wordt beschuldigd, de uitgaven die zijn familie al heeft gedaan aan borgbedragen omdat de politie hem bleef arresteren en zijn vrees dat zijn familie op een dag de borg niet meer zal kunnen betalen waardoor hij heeft besloten het land te verlaten, zijn actuele en concrete vrees niet aantoont. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, wordt in het bestreden arrest aldus wel gemotiveerd waarom zijn vrees niet actueel en concreet zou zijn. De beschouwingen in het bestreden arrest betreffende de bewijswaarde van de FIR's van 2010 zijn dan ook in wezen overtollig zodat de kritiek op die beschouwingen niet tot de cassatie van het bestreden arrest kan leiden.

Wat betreft de stukken die verzoeker per brief aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft overgemaakt, blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat deze niet vergezeld gingen van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat een correcte toepassing werd gemaakt van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het arrest van het EHRM waarnaar verzoeker dienaangaande verwijst, betreft een geval waarin een te korte tijdspanne waarin een asielaanvraag kan worden ingediend in conflict komt met artikel 3 van het EVRM. De verwijzing is in casu dan ook niet dienstig.

Bovendien behoren zowel de beoordeling conform artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet of er al dan niet essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de aanvankelijk bestreden beslissing als de beoordeling van de authenticiteit en de bewijswaarde van neergelegde stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen. Waar verzoeker aanvoert dat de herhaaldelijke detentie op valse gronden en zijn gebeurlijke mishandeling daden van vervolging uitmaken zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, raakt zijn uiteenzetting de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden.

Het enige middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twaalf juni tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **Carlo Adams**